

בבית המשפט העליון

מ"ח 1916/11

בפני : כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש : דידי סיבוני

נגד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשה לקיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט
[נוסח משולב], התשמ"ד-1984

בשם המבקש : עו"ד ניר יסלוביץ

בשם המשיבה : עו"ד יהושע למברגר

כתבי עת :

[אסף פורת, "הגנה מן הצדק בעידן", קרית המשפט, א \(תשס"א-2001\) 381](#)

חקיקה שאוזכרה :

[חוק בתי המשפט \[נוסח משולב\], תשמ"ד-1984 : סעי' 31, 31\(א\), 31\(א\)\(2\), 31\(א\)\(4\)](#)[חוק העונשין, תשל"ז-1977 : סעי' 300\(א\)\(2\)](#)[תקנות בתי המשפט \(סדרי דין במשפט חוזר\), תשי"ז-1957 : סעי' 4, 8](#)

מיני-רציו :

* בימ"ש העליון דחה את בקשת המבקש להורות על קיומו של משפט חוזר בעניינו, לאחר שפסק כי המבקש לא הוכיח את קיומה של אף לא אחת מן העילות המצדיקות קיומו של משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב].

* בתי-משפט – משפט חוזר – עילות לקיומו

המבקש הורשע בבימ"ש המחוזי, ברוב דעות, ברצח אשתו (להלן : המנוחה), בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, ונדרן למאסר עולם. על פסק הדין של בימ"ש המחוזי ערער המבקש לבימ"ש העליון. הערעור נדחה. עסקינן בבקשת המבקש, שלישית במספר, לעריכת משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן : החוק).

בית המשפט העליון (השופט ס' ג'ובראן) דחה את הבקשה לקיום משפט חוזר ופסק כי :

מתן אפשרות לקיומו של משפט חוזר אינה ניתנת דרך קבע, שכן לאחר הפיכת עניינו של המבקש לחלוט, ניתן משקל רב עד מאוד לעקרון סופיות הדיון, באיזונו של זה אל מול השאיפה לחקר האמת ועשיית צדק. בהתאם לאיזון זה נקבע כי אין להורות על קיומו של משפט חוזר רק כדי לאפשר למבקש לברר את עניינו מחדש, ויש להגביל אפשרות זו רק למקרים בהם מתקיימת אחת העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק. מסעיף 31(א)(2) לחוק עולה כי לא די בהצגת עובדות או ראיות נוספות שלא הונחו בפני הערכאה הדיונית, אלא נדרש שאותן ראיות או עובדות נוספות יהיו בעלות אותו משקל סגולי, אם כשלעצמן ואם בהצטרפותן לראיות שעל פיהן הורשע המבקש, אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט. בקשת המבקש לא נכנסת לגדר העילות האמורות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט.

אשר לטענת המבקש כי ראיות חדשות מלמדות כי המנוחה אחזה באקדח עובר לירי, וכי ראיות אלה מתיישבות עם גרסתו, כי הירי התרחש בעת שמשך את האקדח מידי המנוחה בעת שאחזה בו, מקבץ הראיות והממצאים תומכים במסקנה כי המנוחה לא אחזה כלל באקדח בפעולה יזומה, לא הכניסה את המחסנית, לא דרכה את האקדח, לא שחררה את הנצרה ולא כיוונה אותו לעבר פניה. בנוסף, אין לקבל כראיות חדשות חוות דעת מומחה שצירף המבקש לבקשתו, שכן אין בהן כדי להתגבר על העובדות שהיוו יסוד להרשעה וממילא אין בהן כדי להקים עילה למשפט חוזר לפי העילות הקבועות בחוק. המבקש אף השתתה בהצגת הראיות ללא כל הסבר מדוע לא ניתן היה להציגן בשלב מוקדם יותר.

טענות המבקש כי ראיה חדשה מלמדת כי בת זוגו הופעלה כמדובבת בעת ביצוע הקלטות הסתר ולכן לא צריך היה לייחס משקל מפליל כלשהו להקלטות אלה ובנוסף הדבר מעיד כי המדינה הסתירה ראיות מבימ"ש ומההגנה וגרמה לו עיוות דין, כאשר בהתבסס על ראיות חדשות אלה עותר המבקש לקבל את הקלטות, נדחו. נפסק כי בת זוגו לא הופעלה כמדובבת, וכי מבדיקת הראיה החדשה עולה כי לא ניתן לבסס עליה תמיכה בטענת המבקש; טענת המערער בבקשתו לעניין "גרסת ההתאבדות" של המנוחה, נדונה ונדחתה בהליכים קמא ונדחתה גם במסגרת הבקשה דנן; טענות המבקש כי ביחס לפגמים דיוניים ומחדלי חקירה יש כיום תשתית ראייתית חדשה להוכחתם, נדחו בערכאות קמא וגם בבקשה דנן. לפי סעיף 31(א)(4) לחוק, נדרש כי הפגמים שנפלו בהליך יהיו חמורים ומהותיים ובמקרה דנן לא מתקיימים פגמים מעין אלה. בנוסף, המבקש היה מיוצג בערכאות השונות וניתן לו יומו בבימ"ש. טענותיו נדונו ונבחנו בערכאות קמא ואין מדובר במקרה חריג המצדיק עריכת משפט חוזר. לאור כל האמור, המבקש לא הוכיח את קיומה של אף לא אחת מן העילות המצדיקות קיומו של משפט חוזר.

החלטה

1. בפניי בקשה להורות על קיומו של משפט חוזר, לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

השתלשלות ההליכים

2. המבקש הואשם בבית המשפט המחוזי בירושלים ברצח אשתו, מנדי סיבוני ז"ל (להלן: המנוחה) לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

לפי הנטען בכתב האישום, ביום 26.1.1999 עמד המבקש להפסיק את מגוריו בביתו שבגבעון החדשה, בעקבות סכסוך שהתגלע בינו לבין המנוחה. בשעות הבוקר שהה המבקש עם המנוחה בדירתם. בסמוך לשעה 08:45 יצאה המנוחה מחדר האמבטיה, המבקש כיוון את אקדחו לעבר ראשה ולחץ על ההדק, בכוונה לגרום למותה. הקליע שנורה פגע במצחה, חדר למוחה והביא למותה.

3. ביום 29.11.2001 הורשע המבקש, ברוב דעות, ברצח המנוחה ונדון למאסר עולם. שופט המיעוט סבר, כי יש להרשיע את המבקש בעבירת הריגה. הרשעת המבקש (דעת הרוב) נסמכה על מספר ראיות נסיבתיות, שבהצטברן יחד ובהעדר חלופה סבירה וממשית אחרת, הובילו למסקנה בדבר הרשעתו. דעת הרוב מצאה, כי המסקנה האחת והיחידה העולה ממכלול הממצאים היא, כי המבקש גרם למותה של המנוחה בכוונה תחילה. בגדר ממצאים אלה מצויה הקביעה, כי גרסת המבקש באשר לאופן מותה של המנוחה הינה בלתי סבירה וללא אחיזה ממשית בראיות. לכך נצטרפו ראיות נסיבתיות נוספות, כגון שקרי המבקש, התנהגותו המפלילה, קיומו של מניע, רושם שלילי שהותיר על בית המשפט ועוד.

4. הרשעת המבקש בעבירת הרצח, בדעת רוב, התבססה על שני נדבכים: האחד, בבחינת אירוע הירי עצמו. פרטים שונים בגרסת המבקש לאירוע הירי שהביא למותה של המנוחה נמצאו בלתי סבירים ובלתי אמינים. השני, ראיות מפלילות אודות התנהלותו של המבקש לפני המקרה ולאחריו. התנהגותו לפני המקרה גילתה מניעים שונים לביצוע המעשה, הנעוצים במערכת היחסים ששררה בינו לבין המנוחה. לכך הצטרפה מסכת השקרים שטווה המבקש בחקירותיו על מנת להסתיר כל מידע העלול לחשוף את מסכת חייו.

שופט המיעוט, שהיה שותף אף הוא לקביעת ממצאים רבים בדעת הרוב, לרבות ממצאים באשר לחוסר מהימנותו של המבקש, סבר כי לא ניתן להרשיע את המבקש בעבירת הרצח. לטעמו, משלא נמצאה דרך אובייקטיבית סבירה לסתור את גרסת המבקש ומאחר שגרסתו יכולה לדור בכפיפה עם הראיות הפורנזיות, אין מנוס מהנחת קיומו של ספק סביר. לאחר ניתוח מעשי המבקש, מצא שופט המיעוט כי נתקיימו בהם יסודות עבירת ההריגה ובכך הציע להרשיעו.

5. על פסק הדין של בית המשפט המחוזי ערער המבקש לבית משפט זה (ע"פ 334/02) [פורסם בנבו]. ביום 13.1.2003 דחה בית משפט זה (כב' השופטים ט' שטרסברג-כהן, י' אנגלרד וא' לוי) פה אחד את הערעור. לאחר ניתוח מכלול הראיות הקיימות

בתיק, הגיע בית המשפט למסקנה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי המבקש ביצע עבירת רצח הואיל ומותה של המנוחה לא נגרם מתאונה, אלא מירי יזום שלו.

6. או-אז, הגיש המבקש לבית משפט זה בקשה למשפט חוזר, שהתבססה על קיבוצם של מכתבים שונים מטעמו לכדי בקשה אחת. בסופו של דבר, לאחר הגשת התגובה, לבקשת המבקש, נמחק ההליך.

7. בקשה שנייה למשפט חוזר הוגשה על-ידי המבקש, אולם ביום 29.4.2008 דחייתי אותה.

8. ביום 18.11.2008 פנה בא-כוח המבקש לבית משפט זה ב"בקשה לקבלת חומרי חקירה לצורך בחינת אפשרות הגשתה של בקשה למשפט חוזר". הבקשה כוונה לקלטות האזנת הסתר שבוצעו למבקש ולמי שהיתה בת זוגו דאז, מיכל, בעת שהותם במלון באילת. בית משפט זה (כב' השופטת ע' ארבל) דחה את הבקשה לקבל לידיו את הקלטות וקבע, כי בא-כוח המבקש יוכל לעיין בקלטות במשרדי המאשימה.

9. ביום 9.3.2011 הגיש המבקש לבית משפט זה בקשה למשפט חוזר, שלישית במספרה, היא הבקשה שבפני.

בבקשתו טוען המבקש מספר טענות עיקריות: האחת, ראיות חדשות מלמדות, כי המנוחה אחזה באקדח עובר לירי. ראיות אלה מתיישבות עם גרסתו, כי הירי התרחש בעת שמשך את האקדח מידיה של המנוחה בעת שאחזה בו. השנייה, ראיות חדשות מלמדות, כי מיכל הופעלה כמדובבת בעת ביצוע ההקלטות במלון באילת. לכן, לא צריך היה לייחס משקל מפליל כלשהו להקלטות אלה ובנוסף הדבר מעיד, כי המאשימה הסתירה ראיות מבית המשפט ומההגנה וגרמה לו עיוות דין. בהתבסס על ראיות חדשות אלה עותר המבקש לקבל לידיו את הקלטות, נושא הבקשה [בבש"פ 9711/08](#) [פורסם בנבו]. השלישית, טענות נוספות, המהוות חזרה על טענות שנטענו ונדחו במסגרת הליכים קודמים ובכלל זאת הבקשה הקודמת למשפט חוזר.

מנגד, מתנגד היועץ המשפטי לממשלה לקיומו של משפט חוזר בעניינו של המבקש. לטענתו, מרבית הטענות בבקשה מבוססות על חומר ראיות שהיה מצוי בתיק בעת ניהול המשפט וחלקו הגדול אף הוגש כראייה ואין בבקשה כל הסבר או נימוק מדוע יש לשוב ולבחון את התיק על פי קו ההגנה החלופי אותו מציע כעת המבקש. עוד טוען היועץ המשפטי לממשלה, כי טענות המבקש מתייחסות לעניינים שוליים במכלול

חומר הראיות אשר הביא להרשעתו בעבירת רצח תוך התעלמות מהגרעין הקשה של הראיות ואף עומדות בסתירה לגרסתו שלו בבית המשפט המחוזי.

10. לאחר שעיינתי בהכרעות הדין בערכאות הקודמות, בבקשת המבקש ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, מתן אפשרות לקיומו של משפט חוזר אינה ניתנת דרך קבע, שכן לאחר הפיכת עניינו של המבקש לחלוט, ניתן משקל רב עד מאוד לעקרון סופיות הדיון, באיזונו של זה אל מול השאיפה לחקר האמת ועשיית צדק (ראו [מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג\(1\) 529 \(1999\)](#) (להלן: פרשת קוזלי)). בהתאם לאיזון זה נקבע כי אין להורות על קיומו של משפט חוזר רק כדי לאפשר למבקש לברר את עניינו מחדש, ויש להגביל אפשרות זו רק למקרים בהם מתקיימת אחת מן העילות המנויות [בסעיף 31\(א\) לחוק בתי המשפט](#).

מוסד המשפט החוזר נועד לשמור על הזכות להליך פלילי הוגן ועל הזכות לחירות, שהינן זכויות יסוד חוקתיות ראשונות במעלה (ראו פרשת קוזלי, שם, עמ' 563; [מ"ח 3032/99 ברנס נ' מדינת ישראל, פ"ד נג\(3\) 354 \(2002\)](#); [ע"פ 5121/98](#) יששכרוב נ' התובע הצבאי (פורסם בנבו), 4.5.2006; ש.ז. פלר "הרהביליטציה: מוסד משפטי מיוחד מחויב המציאות" משפטים א 497, 509 (1968); דוד וינר "בעקבות עמוס ברנס: הזכות החוקתית להליך פלילי הוגן" קרית המשפט ד 169 (2005) (להלן: וינר); אסף פורת "הגנה מן הצדק בעידן" החוקתי" קרית המשפט א 381, 384 (תשס"א) (להלן: פורת)).

[סעיף 31\(א\)\(2\) לחוק בתי המשפט](#) מאפשר את קיומו של משפט חוזר מקום בו "הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". מהוראת הסעיף עולה, כי לא די בהצגתן של עובדות או ראיות נוספות שלא הונחו בפני הערכאה הדיונית, אלא נדרש שאותן ראיות או עובדות נוספות יהיו בעלות אותו משקל סגולי – אם כשלעצמן ואם בהצטרפותן לראיות שעל פיהן הורשע המבקש – אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט ([מ"ח 6148/95 עזריה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא\(2\) 334, 353 \(1997\)](#) (להלן: פרשת עזריה); [מ"ח 6731/96 ברנס נ' מדינת ישראל, פ"ד נא\(4\) 241, 248 \(1997\)](#)).

11. במקרה שלפני, לא מצאתי כי בקשתו של המבקש נכנסת לגדרי העילות האמורות [בסעיף 31\(א\) לחוק בתי המשפט](#). ולהלן אסביר.

האפשרות כי המנוחה אחזה באקדח

12. גופת המנוחה נבדקה בבדיקת פרופרינט לגילוי שרידי מתכת בזירת האירוע. תוצאת הבדיקה היתה שלילית (ת/15). עניין זה נדון ונקבע כממצא אף על-ידי שופט המיעוט בבית המשפט המחוזי.

כמו כן, בית המשפט המחוזי דחה את גרסת המבקש לפיה המנוחה אחזה באקדח (כשהוא טעון, דרוך, עם כדור בבית הבליעה ומכוון לעבר פניה) וכי מותה נגרם מפליטת כדור בנסיבות אלה. וכך נקבע (פסקה 10 לחוות הדעת של דעת הרוב):

“...ניתן לקבוע כממצא וודאי, שהאפשרות, שהיא תאחו באקדח, שנטען, נדרך ונצרתו שוחררה, שעה שלוע האקדח מופנה לעבר מצחה, בעודה מתבוננת בפתח הקנה (החסום מעברו השני) וממלמלת 'איפה יש פילים בקנה', שעה שאצבעה המורה תחובה לתוך שמורת האקדח, באופן שתואר על ידי הנאשם, אינה סבירה כלל ועיקר ודינה להידחות”.

– ובהמשך –

“בנוסף לחוסר האמון שאנו מייחסים לגרסתו בכללותה, התיאור... שמסר הנאשם, אינו מתיישב גם עם מראה החדק, כפי שצולם והוגש לעיוננו”.

בית המשפט המחוזי אף קבע, כי הבדיקות הפורנזיות לא תומכות באופן חד-משמעי במסקנה, כי המנוחה לא אחזה באקדח, הרי שמקבץ הראיות והממצאים תומכים במסקנה, כי המנוחה לא אחזה כלל באקדח בפעולה יזומה, לא הכניסה את המחסנית, לא דרכה את האקדח, לא שחררה את הנצרה ולא כיוונה אותו לעבר פניה.

המבקש צירף לבקשתו חוות דעת מומחה אותן הוא מכנה כשתי ראיות חדשות. חוות הדעת מתבססות על צילומים מהזירה, שצולמו על ידי המעבדה הניידת והוגשו לבית המשפט המחוזי כראייה (ת/16). התמונות הוצגו במהלך המשפט למומחה התביעה ד"ר ב' לוי במסגרת חקירתו הנגדית (עמ' 442 לפרוטוקול) וכן לאיש המעבדה הניידת, מוטי לבנה (עמ' 311 לפרוטוקול).

מחוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה מר ליאור נדיבי, מבקש המבקש להסיק כי בדיקת פרופרינט שנערכה למנוחה בזירה הולידה תוצאות חיוביות, שהופיעו בתגובה מאוחרת. מחוות הדעת של המומחה מטעם ההגנה ד"ר חן קוגל מבקש המבקש להסיק, כי כתמים על ידיה של המנוחה הנראים בצילומים שנלקחו בזירה אינם יכולים להיות “כתמי מוות” והם מתאימים לתגובה חיובית לבדיקת פרופרינט.

ברם, האפשרות שהכתמים הנראים על ידי המנוחה הם כתמי פרופרינט נדונה במשפט בבית המשפט המחוזי. בחקירתו הנגדית נשאל איש המעבדה הניידת, מוטי לבנה, על משמעות הופעתם או אי הופעתם של "כתמי פרופרינט", הוא נשאל על האפשרות להתפתחות מאוחרת של תגובה לפרופרינט כמו גם על היעלמות כתמי פרופרינט. תשובותיו של מוטי לבנה היו ברורות וחד משמעיות. הוא העיד כי התמונות בזירה צולמו לפני ביצוע כל בדיקה ולכן אין אפשרות שהכתמים הנראים בתמונות הם תגובה לבדיקת פרופרינט (החל מעמ' 311 לפרוטוקול). גם מומחה התביעה, הפתולוג ד"ר ב' לוי נשאל בחקירתו הנגדית אודות הכתמים הנראים בצילומים הנ"ל והוא סירב לחוות דעה מקצועית כלשהי על סמך צילומים (עמ' 442 לפרוטוקול).

מומחים מטעם התביעה שבדקו את חוות הדעת מטעם ההגנה סברו, כי אין בראיות החדשות כדי לקעקע כהוא זה את הממצאים הברורים שנקבעו בנושא וכי אין בראיות אלו "משקל סגולי" שיש בו כדי לשנות את תוצאות המשפט. בחוות הדעת מיום 18.7.2011 של נדב לוי, ראש מעבדת סימנים וחומרים במטה הארצי, נקבעו הממצאים הבאים:

- א. התצלומים עליהם מבוססת חוות הדעת ההגנה הם תצלומים כלליים בקנה מידה קטן, שלא נועדו ושאינם מתאימים לצורך הערכת ממצאי בדיקות פרופרינט.
- ב. על כפות ידיה של המנוחה ניתן להבחין בכתמים חסרי צורה בגוון אדמדם, המכסים את כל האזור הנראה בכף יד ימין ומתפשטים גם לכיוון שורש כף היד. כתמים בגוון דומה נראים גם על החלק הנראה באגודל יד ימין, וגם על צדן החיצוני של האצבעות.
- ג. לאור איכות התמונות הירודה, לא ניתן לקבוע אם גוון הכתמים מתאים לתגובה חיובית בבדיקת הפרופרינט.
- ד. מיקום הכתמים וצורתם אינם מתיישבים עם טענה לאחיזה באקדח טרם ביצוע בדיקת פרופרינט. העובדה שהקת באקדח הרלוואנטי היא בעלת לחיים מפלסטיק המכסות את רוב שטח הקת מחזקת מסקנה זו.
- ה. לטענה בדבר תגובה מאוחרת לבדיקת פרופרינט – מדובר בתופעה נדירה המוכרת עד כה ממקרה אחד של נבדק חי, וככל הנראה הגורם לתופעה הוא הרטבה מאוחרת של האזור הנבדק. הסבירות לתופעה זו במקרה דנן נמוכה ביותר בפרט שאין מדובר בנבדק חי.
- ו. גם בהנחה הבלתי סבירה שהופיעו כתמי פרופרינט בתגובה מאוחרת, לא נראה כי כתמים אלה יכולים היו להיעלם שוב בפרק הזמן של מספר שעות עד לבדיקת הגופה במכון הפתולוגי בפרט בנבדק שאינו חי.

ז. הטענות אינן מתיישבות עם לוח הזמנים בניהול זירת האירוע: בדיקות שונות בזירה מבוצעות לאחר צילום הזירה והגופה. זאת הן על פי ההנחיות והן על פי השכל הישר. בנוסף, אין בתמונות כל סימן לכתמי רטיבות היכולים להעיד שבדיקת הפרופרינט בוצעה לפני צילום התמונות. לאור זאת, סבור המומחה נדב לוי, כי מקור הכתמים האדמדמים על ידיה של המנוחה איננו בבדיקת פרופרינט.

בחוות הדעת מיום 14.8.2011 של פרופ' יהודה היס ושל ד"ר אלון קריספין נקבעו הממצאים הבאים:

- א. המומחים דוחים את טענת מומחה הגנה, כי הגוון הסגלגל בכף היד הימנית בא ממקור חיצוי של בדיקת פרופרינט נוכח אחידות הגוון והופעתו הן בצד הקדמי של כף היד והן בצד האחורי של האצבעות.
- ב. בהתחשב באיכות הירודה של התמונות יכול הגוון הסגלגל לנבוע מתנאי תאורה או הצללה או אף חומר חיצוני אחר.
- ג. לא ניתן לשלול את האפשרות כי הכתמים האמורים הם כתמי מוות.
- ד. תגובה חיובית לפרופרינט אינה מחייבת מסקנה, כי המוחה אחזה באקדח דווקא אלא שהיא באה במגע עם חומר המכיל ברזל ממקור כלשהו בפרק זמן של עד יומיים טרם הבדיקה, בעיקר בהעדר תבנית לכתמים והופעה אחידה.
- ה. לסיכום, הכתמים המופיעים לכאורה על כף ידה הימנית של המנוחה אינם, ככל הנראה, תוצאה חיובית של בדיקת "פרופרינט" ובכל מקרה אינם מתיישבים עם אחיזה בקת אקדח מסוים.

לאור הממצאים העולים בבדיקה שערכו המומחים, אין לקבל את הראיות המצורפות לבקשה, שכן אין בהן כדי להתגבר על העובדות שהיוו יסוד להרשעת המבקש וממילא אין בהן כדי להקים עילה למשפט חוזר בהתאם לעילות הקבועות בחוק.

המבקש השתהה בהצגת הראיות. לכך יש להוסיף, כי לא ברור מדוע השתהה המבקש בהצגת הראיות, שניתן היה להציגן בשלב מוקדם יותר ואף בעת ניהול המשפט בבית המשפט המחוזי. המבקש לא הציג טעם כלשהו "המניח את הדעת" לשיהוי זה בהצגת הראיות (ראו והשוו [מ"ח 4609/06](#) רוט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 29.4.2007)). כבר נקבע לא אחת, כי אמנם, ראיות חדשות המוצגות כבסיס לבקשה

לעריכת משפט חוזר לפי עילה זו, אינן חייבות בהכרח להיות כאלה "אשר בשעת בירור המשפט לא יכולות היו להיות בידי המבקש או להיות ידועות לו" (פרשת עזריה, שם, 353; [מ"ח 6731/96 ברנס נ' מדינת ישראל, פ"ד נא \(4\) 241, 248 \(1997\)](#)). אולם, מקום בו מדובר בראיות שניתן היה להציגן בשלב מוקדם יותר, על המבקש ליתן הסבר מניח את הדעת באשר לשיהוי בהצגתן שאם לא כן עלול הדבר לגרוע ממשקלן ([מ"ח 4365/04](#) פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם בנבו), 28.6.2006), [מ"ח 4132/06](#) ד' ד' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 25.9.2006).

טענת המבקש, כי מיכל שימשה מדובבת מטעם המשטרה

13. המבקש חוזר וטוען, כי מיכל, שהיתה בת זוגו בעת הרלוואנטית, שימשה כמדובבת מטעם המשטרה בעת ביצוע האזנות הסתר לחדר המלון באילת בו שהו השניים בתאריכים 1-3/9/1999. כעת מצרף המבקש תמליל הקלטה שבוצעה על ידי חוקר פרטי מטעמו ובה מתבטא לכאורה אהרון זרגרוב (להלן: זרגרוב), ששימש ראש צוות החקירה בתיק מטעם מחוז ש"י, באופן המתיישב עם טענת המבקש. על בסיס חומר זה, טוען המבקש, כי נגרם לו עיוות דין חמור וכי המשיבה הסתירה ראייה מבית המשפט ומההגנה. בנוסף, חומר זה מהווה בסיס לבקשה לקבלת חומר חקירה בה עותר המבקש לקבל לידי העתק מהקלטות השיחות שנוהלו בינו לבין מיכל במלון באילת.

מנגד, המשיבה טענה וממשיכה לטעון, כי לטענה זו אין כל שחר. לטענתה, מיכל מעולם לא הופעלה על ידי המשטרה בתיק זה וההקלטות בבית המלון באילת, כמו גם האזנות הסתר הנוספות לשיחות שבין מיכל למבקש, נערכו ללא ידיעתה. לפיכך סבורה המשיבה כי אין להעביר העתקי הקלטות לידי המבקש וכי זכויות המבקש מולאו במלואן בהמצאת תמלילי השיחות ובמימוש זכות העיון בדרך של האזנה לקלטות במשרדי המשיבה.

טענה זו של המבקש לא אוכל לקבל.

14. כל תמלילי השיחות בין המבקש ובין מיכל הוגשו כראיה בבית המשפט המחוזי, בהסכמתה המלאה של ההגנה ותוך אישור תוכן התמלילים (עמ' 454 לפרוטוקול) ת/52 תמלילי האזנות הסתר באילת, ת/53 תמליל ציטוטים לטלפון של המבקש. יתרה מכך, המבקש סיפק בחקירותיו ובעדותו הסברים שונים לתוכן השיחות המוקלטות, מכלי לכפור בתוכן.

המבקש צירף לבקשה לקבלת חומר חקירה פרוטוקול של ישיבת צוות החקירה בתחנת בנימין מיום 22.9.1999 (נספח ה'). בסוף המסמך הוצע לגייס את "הבחורה". לדעת המבקש מסמך זה תומך בטענתו כי מיכל שימשה מדובבת בתיק.

ברם, נראה כי דווקא מסמך זה מהווה הוכחה לטענת המשיבה, כי מיכל לא הייתה מדובבת בתיק, שכן המסמך נושא את התאריך 22.9.1999 – מועד מאוחר למועד בו בוצעו האזנות הסתר באילת (בתאריכים 1-3.9.1999) ולשיחת הטלפון המצוטטת בהכרעת הדין. משמע, אם ביום 22.9.1999 מחליט צוות החקירה לנסות לגייס את מיכל ודאי שלא ייתכן שכבר היתה "מגויסת" ביום 14.9.1999 או ביום 1.9.1999. בנוסף לכך, יש לזכור, כי במאי 2000 לאחר שהתיק הועבר לחקירה באחריות מחוז ש"י, נעצרה מיכל כחשודה ברצח. עובדה זו אינה מתיישבת עם היותה "מדובבת" מטעם המשטרה.

זאת ועוד, אף מתוכן ההקלטות בת/52 קשה לדמיין את האפשרות, כי מיכל היתה מודעת לקיומה של ההאזנה. ההקלטות עמוסות תכנים אינטימיים ביותר ביחסים שבין המבקש למיכל. עוד מוסיפה וטוענת המשיבה, כי לו מיכל גויסה או הופעלה על ידי המשטרה בדרך כלשהי, לא היתה למשטרה וממילא גם למשיבה סיבה להסתיר עובדה זו מההגנה או מבית המשפט. המשטרה, ובוודאי המשיבה, לא ירוויחו מאומה מהעלמת עובדה זו, לו היא היתה נכונה.

עם זאת, ולמען הזהירות, העבירה המשיבה את תמליל השיחה בצורך לבקשה לבדיקת חטיבת החקירות, באגף לחקירות ולמודיעין של המטה הארצי. בדיקה זו העלתה באופן ברור וחד משמעי, כי לא ניתן לבסס על ראיה חדשה זו תמיכה בטענת המבקש:

א. בתשואל שנערך למר זרגרוב ביום 25.8.2011 במדור החקירות, הוא הדגיש, כי מיכל לא הופעלה ולא הוכוונה על ידו או על ידי מי מצוות החקירה עובר לביצוע האזנות הסתר באילת. הוא הדגיש, כי האזנות הסתר בוצעו עת נחקר התיק על ידי תחנת בנימין ובטרם הועבר לטיפול מחוז ש"י. בעימות עם תמליל השיחה עם החוקר הפרטי השיב מר זרגרוב, כי טעה בבחירת המילים והמונחים וכי התכוון לכך שמיכל נחקרה והיתה חשודה.

ב. בנוסף, תושאלו ארבעה גורמי חקירה שהיו שותפים לחקירת תיק זה בתחנת בנימין. כל הגורמים מסרו, כי מיכל לא הופעלה על ידם בתיק זה ולא היתה מודעת לביצוע האזנות הסתר.

המבקש טוען לקיומה של ראייה חדשה נוספת בדמות תמליל העימות בין מיכל לבין המבקש בעת מעצרה של מיכל כחשודה במאי 2000. המבקש טוען, כי תמלול העימות הוסתר מידי ההגנה וכי הסנגורים שייצגו אותו בבית המשפט המחוזי לא היו מודעים כלל לעצם קיום העימות.

ברם, תמליל העימות, המצורף לבקשה כנספח ח4, הוגש לבית המשפט המחוזי כמוצג ת/31 ואף הקלטות נושא התמליל הוגשו כמוצג, בהסכמת ההגנה ותוך הצהרה, כי אין מחלוקת על אמיתות תוכן התמליל (עמ' 451 לפרוטוקול). לפיכך נראה, כי טענות המבקש בסוגיה זו עומדות בסתירה ל**תקנות 4 ו-8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר)**, התשי"ז-1957 (להלן: התקנות) ודינן להידחות.

טענות נוספות של המבקש

15. המבקש חוזר וטוען בבקשתו לעניין "גרסת ההתאבדות", אשר נדונה ונדחתה על ידי הערכאות הקודמות ובית משפט זה אף חזר ודן בה במסגרת הבקשה הקודמת למשפט חוזר ודחה אותה (פסקה 14 להחלטתי). המבקש חוזר ומצרף חוות דעת מומחה בנושא, שהוגשה במסגרת הבקשה הקודמת. בהחלטתי הקודמת מיום 29.4.2008 ציינתי, כי "תמוה בעיני כי המבקש מנסה להיבנות מאמרותיהם של אנשים קרובים למנוחה ומחוות דעתו של מומחה, ביחס למצבה הנפשי של המנוחה, בשעה שהוא עצמו, האדם שחלק את חייה עד ליומה האחרון, כלל לא טען כי הבחין בהלך רוח אובדני מצידה". אף הפעם, תמוה בעיני הניסיון להיבנות על טענה זו.

המבקש שב ומעלה בבקשתו טענות שהעלה בעבר ביחס לפגמים דיוניים ומחדלי חקירה. לטענתו, יש לייחס לפגמים ומחדלים אלו משקל שונה מהמשקל שניתן בבקשה הקודמת. המבקש טוען, כי ביחס לחלק מהפגמים שנטענו בעבר, יש כיום "תשתית ראייתית חדשה" להוכחתם.

דין הטענה להידחות. טענות אלה נדונו, נבחנו ונדחו על ידי הערכאות הקודמות. כך למשל, טוען המבקש את הטענות הבאות:

האחת, לטענתו, הוסתרה מההגנה ומבתי המשפט העובדה, כי האקדח נשלח לבדיקת טביעות אצבע, אך המשיבה העלימה את תוצאות הבדיקה מהתיק. בפסקה 230 מפנה המבקש לדר"ח תפיסת המוצגים מיום 26.1.1999 ממנו עולה, כי האקדח נתפס כמוצג לצורך בדיקת טביעות אצבע ומעבדת נשק.

המבקש אינו מצייין בבקשתו, כי הדו"ח הוגש כמוצג בתיק (ת/14) והיווה חלק מהדיון בבית המשפט המחוזי. האקדה נבדק במעבדת נשק (ת/34) ונבדק במעבדת סיבים ופולימרים (ת/33) אך לא הוגש כל מוצג המתעד תוצאות בדיקת טביעות אצבע והמשיבה עמדה על כך שאין בידיה תוצאות בדיקת טביעות אצבע וממילא לא הוסתרו תוצאות אלה מההגנה. יתרה מכך, המשיבה ביצעה בדיקה מדוקדקת של המסמכים בתיק החקירה ונמצא מסמך משטרתי מיום 11.7.1999 שמספרו הסידורי "371" שנערך על ידי רפ"ק זיו זכריה, מהמעבדה לפיתוח טביעות אצבע סמויות במז"פ ומהמסמך עולה, כי אכן האקדה הועבר למעבדת טביעות אצבע במטה הארצי ונבחן על ידה, אולם בדיקות טביעות אצבע לא בוצעו מאחר ש"לא נמצאו טביעות אצבע הראויות לצילום".

לכך יש להוסיף, כי בהחלטתי הקודמת בעניין הבקשה למשפט חוזר, מיום 29.4.2008, קבעתי בנוגע לטענות המבקש בדבר מחדלי חקירה הנובעות לאי ביצוען של בדיקות פורנזיות שונות ובהן בדיקת טביעות אצבע לאקדה ולנרתיקו, כי בבדיקות אלו אין כדי להשפיע על חומר הראיות בעניינו של המבקש, שכן אף לטענת המבקש עצמו, הוא אחז באקדה בעת הירי ופרק אותו לאחר האירוע וכן בפני בית המשפט עמדה הקביעה, כי על ידיה של המנוחה נמצאו שרידי ירי שיוחסו לקרבתה לאקדה בעת הירי. "משכך, לא מצאתי כי כל בדיקה שהיא עשויה לשנות מההכרעה בעניינו של המבקש". בנסיבות אלה, דין הטענה להידחות.

השנייה, לטענת המבקש, נגרם לו עיוות דין עקב אי בדיקת טביעות אצבע על מחסנית האקדה. ברם, טענה זו כבר נדונה ואין בה כל חדש. לטענה זו התייחסתי בהחלטתי הקודמת מיום 29.4.2008, שם קבעתי, כי אף לטענת המבקש עצמו, בשעה שהשאיר את האקדה על המיטה היתה מחסנית בתוכו, כך שאין בידי לטעון כי ייתכן והמנוחה היא זו שהכניסה את המחסנית לנשק. יתרה מכך, בשחזור שנערך למבקש (ת/5, עמ' 16) הוא מוסר, כי המחסנית היתה תמיד בתוך האקדה. גם בהכרעת הדין נקבע בהתבסס על גרסת המבקש, כי הוא עצמו הוציא את האקדה מהארגז, ללא הנרתיק כשהמחסנית היתה תחובה בו (פסקאות 2, 47 להכרעת הדין). לפיכך, בנסיבות המקרה, דין טענה זו להידחות אף היא.

השלישית, אשר לחלוק של המנוחה – החלוק כלל לא נתפס כמוצג בזירה ולא היה חלק מהתיק. בנוסף, בבקשה לא צוין, כי המסמך המצוטט בפסקה 248 היווה מוצג בתיק (ת/18) שהעד, רס"מ קאלה, נחקר לגביו (מעמ' 318 לפרוטוקול). גם מוטי לבנה, איש המעבדה הניידת מסביר, כי החלוק לא נאסף מאחר שלא נתפס כרלוואנטי באותה עת, זאת לאחר שבשלבי החקירה הראשונים, המבקש לא היה חשוד בתיק.

גם בנוגע לחלוק, אין בפי המבקש להציג מה תועלת היתה צומחת לו מבדיקתו ואיזו טענת הגנה יכולה היתה להיבנות ממנו. נראה, כי די בכך כדי לדחות את טענתו.

הרביעית, לטענת המבקש, המשיבה "לא הואילה" לבדוק את דמה של המנוחה לשרידים לנטילת תרופות וכי "בדרך פלא" לא מצאו הבדיקות את מקומן אל התיק עצמו "דבר המצביע על התנהגות פסולה ומגמתית של המשיבה בעניין תיק זה".

טענה זו דינה דחייה. ד"ר לוי העיד (עמ' 445 לפרוטוקול), כי בוצעה בדיקת רעלים ואל נמצא דבר. בחומר הראיות מצוי דו"ח פתולוגי של טוקסולוגיה מיום 3.2.1999 שערכה הגב' אילנה דורה ומאמת עדות זו. דו"ח זה לא הוגש כמוצג מן הטעם, שאין בו דבר וכי עניין זה לא היה שנוי במחלוקת על ידי ההגנה.

החמישית, לטענת המבקש, נמנעה ממנו האפשרות להוכיח, כי המנוחה הוציאה את האקדח מהנרתיק.

ברם, המבקש מעולם לא טען – לא במשטרה ולא בבית המשפט – כי המנוחה הוציאה את האקדח מהנרתיק. לאורך גרסתו הוא טען, כי הוא אשר הניח את האקדח על המיטה ללא הנרתיק (כך למשל טען בהודעתו מיום 26.1.1999 ת/7 עמ' 5, ת/9 עמ' 5, ת/30 הודעתו מיום 11.5.2000). מטעם זה, לא מצאתי דבר מה חדש בטענה זו.

16. לפי [סעיף 31\(א\)\(4\) לחוק בתי המשפט](#) נדרש, כי הפגמים אשר נפלו בהליך יהיו חמורים ומהותיים ([מ"ח 6223/04](#) גולדין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 13.10.2004). במקרה שלפני, לא מתקיימים פגמים מעין אלה. בנוסף, המבקש היה מיוצג בדיונים בערכאות השונות וניתן לו יומו בבית המשפט. טענותיו נדונו ונבחנו על ידי הערכאות הקודמות ואין מדובר במקרה חריג, המצדיק עריכת משפט חוזר. כלל נקוט בדינו כי עילה זו אין מטרתה "לבדוק פעם נוספת את עובדות ששימשו יסוד להרשעת המבקש, על יסוד נושאים שכבר נידונו בעבר" ([מ"ח 6778/01](#) אטבן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 19.11.2001) (להלן: פרשת אטבן). "אין לפנינו אחד מאותם מקרים חריגים, בהם יעריך משפט חוזר, שהוא בבחינת מוסד מיוחד, המאפשר לבחון פעם נוספת פסק-דין פלילי מקום שהאיזון הראוי בין השאיפה לאמת לבין השאיפה לסופיות הדיון מצדיק זאת" (פרשת אטבן פסקה 9; פרשת עזריה, עמ' 366).

במ"ח [4804/09](#) פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 17.9.2009 קבעה השופטת (כתוארה דאז) מ' נאור, כי:

”מן ההליכים הקודמים והבקשות שנידונו בפני עולה כי
המבקש מתקשה להשלים עם הרשעתו. אולם בכך אין די
כדי להקים עילה למשפט חוזר.”

יפים דברים אלה אף למקרה שלפניי.

17. העולה מכל האמור הוא, כי המבקש לא הוכיח את קיומה של אף לא אחת מן
העילות המצדיקות קיומו של משפט חוזר, ומכאן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ב (12.8.2012).

ס' גובראן 1916/11-54678313

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. doc 11019160_H05 דפ
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)